

*„Seria Instrumente mortale
crează o lume de poveste
în care aș fi încântată să trăiesc.
Absolut minunată!”*

– Stephenie Meyer,
autoarea romanului *Amurg*

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A TREIA

Drasul de Sticlă

CASSANDRA CLARE

Casa Penhallow îi amintea lui Simon de Institut — avea acelaşi aer de clădire aparţinând altei epoci. Holurile şi scările erau strâmte, făcute din piatră şi din lemn închis la culoare, iar ferestrele erau înalte şi înguste, deschizându-se spre diverse privelişti asupra oraşului. Era o

certă notă asiatică în decorațiuni: un paravan shoji pe palierul de la primul etaj, înalte vase chinezești înflorate și lăcuite pe pervazurile ferestrelor. Mai erau, de asemenea, numeroase stampe de mătase pe pereți, înfățișând ceea ce trebuie să fi fost scene din mitologia vânătorilor de umbre, dar și acestea cu o tentă orientală — personajele proeminente erau comandanții de oști, mânuind pumnale de serafi luminoase, și pe lângă aceștia niște creaturi foarte colorate, asemănătoare dragonilor, ca și demoni târători, cu ochi bulbucați.

— Doamna Penhallow, Jia, obișnuia să conducă Institutul de la Beijing. Își împarte timpul între șederea aici și aceea din Orașul Interzis, zise Isabelle, când Simon se opri să examineze o stampă. Și Penhallow este o familie veche. Înstărită.

— Îmi dau seama, murmură Simon, uitându-se în sus la candelabrele cu franjuri de cristal șlefuit în formă de lacrimi.

Jace, cu o treaptă în urma lor, mârâi:

— Dați-i drumul. Nu facem un tur istoric aici.

Simon cântări în minte o replică grosolană, dar hotărî că nu merita osteneala. Coborî restul treptelor cu pas grăbit; la capăt, scara dădea într-o încăpere largă. Era un ciudat amestec de vechi și de nou: o ferestraă cu vitralii dădea spre canal, iar în cameră se auzea muzică de la un stereo pe care Simon nu-l putea vedea. Însă nu exista nici urmă de televizor, nici o stivă de DVD-uri sau CD-uri, genul de mărunțișuri pe care Simon le asocia cu livingurile moderne. În loc de asta, văzu mai multe sofale pufoase adunate în jurul unui șemineu mare, în care flăcările trosneau vesele.

Alec stătea în picioare lângă vatră, în echipament negru de vânător de umbre, punându-și o pereche de mănuși. Își ridică privirile când Simon intră în încăpere și se încruntă, cum se încrunta el de obicei, dar nu spuse nimic.

Așezați pe sofale erau doi adolescenți pe care Simon nu-i mai văzuse până atunci, un băiat și o fată. Fata era zveltă, cu păr negru și lucios, pieptănat pe spate ca să-i lase fața liberă, și cu o expresie răutăcioasă. Bărbia delicată avea vârful ascuțit. Nu era propriu-zis frumoasă, dar era remarcabilă.

Băiatul cu păr negru de lângă ea era mai mult decât remarcabil. Era probabil de aceeaşi înălţime ca Jace, dar părea mai înalt, chiar şi stând jos; era subţire şi musculos, cu o faţă palidă, elegantă, plină de vioiciune, cu pomeţi proeminenţi şi ochii negri. Era ceva ciudat de familiar în înfăţişarea lui, de parcă Simon îl mai văzuse undeva.

Fata vorbi cea dintâi:

— Åsta-i vampirul? Se uită la Simon din cap până-n tălpi, de parcă i-ar fi luat măsurile. N-am mai fost niciodată atât de aproape de un vampir până acum — cel puţin nu de unul pe care să nu vreau să-l ucid. Îşi lăsa capul într-o parte: E drăguţ, pentru un repudiat.

— Va trebui s-o ierţi; are chipul unui înger şi manierele unui demon moloch, zise băiatul zâmbind, ridicându-se în picioare. Întinse mâna spre Simon: Eu sunt Sebastian. Sebastian Verlac. Şi ea este verişoara mea, Aline Penhallow. Aline...

— Eu nu dau mâna cu repudiaţii, zise Aline, trăgându-se înapoi între pernele sofalei. N-au suflet, ştii, vampirii.

Zâmbetul lui Sebastian dispăru.

— Aline...

— Dar e adevărat. De aceea nu se pot vedea în oglindă şi nu pot umbla prin soare.

Foarte explicit, Simon făcu un pas înapoi, intrând în peticul de lumină a soarelui din faţa ferestrei. Simţi soarele fierbinte pe spinare, în păr. Umbra lui se proiectă, lungă şi întunecată, pe podea, ajungând până aproape de picioarele lui Jace.

Aline trase zgomotos aer în piept, dar nu spuse nimic. Tot Sebastian vorbi, uitându-se la Simon cu ochii negri plini de curiozitate.

— Deci e adevărat. Cei din familia Lightwood ne-au povestit, dar eu nu m-am gândit...

— Că spuneam adevărul? zise Jace, deschizând gura pentru prima oară de când coborâseră. N-am minţi despre aşa ceva. Simon e... unic.

— L-am sărutat odată, zise Isabelle, fără să se adreseze cuiva anume. Aline îşi ridică sprâncenele.

— Chiar te lasă să faci ce vrei tu în New York, nu-i aşa? zise ea, pe jumătate îngrozită, pe jumătate invidioasă. Ultima oară când te-am văzut, Izzy, nici prin minte nu ţi-ar fi trecut...

— Ultima oară când ne-am văzut noi, Izzy avea opt ani, interveni Alec. Lucrurile se schimbă. Acum, mama a fost nevoită să ne lase aici în mare grabă, așa că trebuie să-i ducă cineva notițele și înregistrările la Citadelă în locul ei. Eu sunt singurul care are optsprezece ani, prin urmare eu sunt singurul care pot merge acolo în timpul întrunirii Conclavului.

— Știm, zise Isabelle, lăsându-se să cadă pe o sofa. Ne-ai spus deja asta de vreo cinci ori.

Alec, care arăta important, îi ignoră remarca.

— Jace, tu ai adus vampirul aici, așa că tu ești responsabil pentru el. Nu-l lăsa să iasă afară.

Vampirul, gândi Simon. Nu că Alec n-ar fi știut cum îl cheamă. Îi salvase viața într-un rând lui Alec. Acum era „vampirul”. Chiar și de la Alec, pe care-l mai apucau, uneori, accese inexplicabile de iritare, asta era prea mult. Poate că avea vreo legătură cu faptul că se afla în Idris. Poate că Alec simțea o mai mare nevoie să-și afirme apartenența la vânătorii de umbre, aici.

— M-ai chemat până jos să-mi spui *asta*? Nu lăsa vampirul pe-afară? Oricum n-aș fi făcut-o.

Jace se așeză pe sofa lângă Aline, care păru încântată.

— Mai bine dai fuga la Citadelă și te întorci degrabă, continuă el. Dumnezeu știe la ce destrăbălări ne-am putea deda pe aici, lipsiți de îndrumarea ta.

Alec îl privi pe Jace cu o superioritate calmă.

— Încercați să stați împreună. O să mă întorc într-o jumătate de oră.

Dispăru pe sub o arcadă ce ducea într-un culoar lung; undeva în depărtare se auzi o ușă închizându-se.

— N-ar fi trebuit să-l ataci, zise Isabelle, aruncându-i lui Jace o căutătură severă. Chiar l-au lăsat pe el responsabil.

Aline — nu se putu abține Simon să nu observe — stătea foarte aproape de Jace, umerii li se atingeau, chiar dacă mai era destul loc pe sofa, pe lângă ei.

— Te-ai gândit vreodată că într-o viață anterioară Alec a fost o cotoroanță bătrână cu nouăzeci de pisici, care țipa întruna la copiii vecinilor să plece de pe gazonul ei? Pentru că eu m-am gândit, zise el,

iar Aline chicoti. Numai pentru că el e singurul care se poate duce la Citadelă. . .

— Ce-i Citadela? întrebă Simon, sătul să nu priceapă despre ce se vorbea în jurul lui.

Jace se uită la el. Expresia lui era rece, neprietenoasă: mâna îi era aşezată peste a lui Aline, odihnindu-se pe coapsa ei.

— Stai jos, zise el, făcându-i semn din cap spre un fotoliu. Sau ai de gând să te învârți într-un colț ca un liliac?

Grozav. Glume cu liliaci. Simon se instalează, neconfortabil, în fotoliu.

— Citadela e locul oficial de întâlnire al Conclavului, zise Sebastian, aparent făcându-i-se milă de Simon. Acolo se face Legea, acolo își au sediul Consulul și Inchizitorul. Numai vânătorilor de umbre adulți le este îngăduit să pună piciorul în Citadelă când Conclavul este în sesiune de lucru.

— În sesiune? întrebă Simon, amintindu-și ceea ce-i spusese Jace mai devreme, în cameră. Vrei să spui. . . nu din cauza *mea*?

Sebastian râse.

— Nu. Din cauza lui Valentine și a Instrumentelor mortale. De aceea e toată lumea aici. Să discute ce urmează să facă Valentine mai departe.

Jace nu spuse nimic, dar la numele de Valentine, fața i se crispă.

— Păi, o să se ducă după Oglindă, zise Simon, cel de-al treilea Instrument mortal, nu? E aici, în Idris? De aceea s-a strâns toată lumea aici?

Se lăsă o scurtă tăcere, înainte ca Isabelle să-i răspundă.

— Problema cu Oglinda e că nimeni nu știe unde este. De fapt, nimeni nu știe *ce* este.

— E o oglindă, zise Simon. Știi. . . sticlă, reflectă imaginea. Presupun și eu.

— Ceea ce vrea Isabelle să spună, interveni cu îngăduință Sebastian, e că nimeni nu știe nimic despre Oglindă. Sunt mai multe referiri la ea în istoriile vânătorilor de umbre, dar nici o specificație despre locul în care s-ar afla, nici despre cum arată, nici — cel mai important — ce face.

— Presupunem că Valentine o vrea, zise Isabelle, dar asta nu-i de prea mare ajutor, de vreme ce nimeni n-are habar unde se află. S-ar fi

putut ca Frații Tăcuți să aibă o idee, dar Valentine i-a ucis pe toți. N-or să mai existe alții, cel puțin pentru o vreme.

— Pe *toți*? întrebă Simon, surprins. Credeam să i-a ucis doar pe cei din New York.

— Orașul Oaselor nu e tocmai în New York, zise Isabelle. E ca... îți mai aduci aminte intrarea în Curtea Elfilor Luminii, din Central Park? Doar pentru că intrarea era acolo, nu înseamnă că locul propriu-zis al Curții e sub parc. La fel și cu Orașul Oaselor. Sunt diverse intrări, dar Orașul în sine...

Isabelle se opri când Aline îi făcu iute semn să tacă. Simon se uită de la ea, la Jace și la Sebastian. Cu toții aveau aceeași expresie prudentă, de parcă tocmai își dăduseră seama ce făceau: dezvăluiau secrete ale nefilimilor unui repudiat. Unui vampir. Nu inamic, propriu-zis, dar cu siguranță cineva care nu putea fi de încredere.

Aline a fost cea dintâi care rupse tăcerea. Ațintindu-și ochii ei negri și frumoși asupra lui Simon, zise:

— Deci... cum e să fii vampir?

— Aline! Isabelle păru îngrozită. Nu poți să întrebzi așa omul, cum e să fii vampir?

— Nu văd de ce nu, zise Aline. Nu e vampir de prea mult timp, nu? Prin urmare, trebuie că-și mai aduce aminte cum era să fie om viu.

Se întoarse spre Simon:

— Sângele mai are gust de sânge pentru tine? Sau are un altfel de gust acum, ca sucul de portocale sau mai știi eu ce? Pentru că eu aș crede că gustul sângelui ar...

— Are gust de pui, zise Simon, ca să-i închidă gură.

— Serios? Aline păru uluită.

— Râde de tine, Aline, zise Sebastian, cum o și meriți. Îmi cer scuze pentru verișoara mea, Simon. Aceia dintre noi care am fost crescuți în afara Idrisului suntem puțin mai familiarizați cu repudiații.

— Dar tu n-ai fost crescut în Idris? întrebă Isabelle. Credeam că părinții tăi...

— Isabelle! o întrerupse Jace, dar era deja prea târziu; Sebastian se întunecase la față.

— Părinții mei sunt morți, zise el. O ceată de demoni, lângă Calais... e în regulă, s-a întâmplat demult.

Și îi opri lui Isabelle protestele de simpatie, fluturând din mână.

— Mătușa mea, sora din partea tatălui, m-a crescut la Institutul din Paris.

— Adică vorbești franceza? oftă Isabelle. Cât mi-aș fi dorit să vorbesc și eu o altă limbă! Dar Hodge nu s-a gândit niciodată că am avea nevoie să învățăm și altceva în afară de greacă veche și latină, iar pe-astea nu le mai vorbește nimeni.

— Eu știu și rusa, și italiană. Și puțină română, zise Sebastian, cu un zâmbet modest. Te-aș putea învăța și pe tine câteva fraze...

— Română? Impresionant, zise Jace. Nu mulți o știu.

— Tu o știi? întrebă Sebastian, cu interes.

— Nu prea, zise Jace cu un zâmbet atât de dezarmant, încât Simon știu că mințea. Româna mea se limitează la câteva fraze utile, cum ar fi „Șerpii ăștia sunt veninoși?” și „Dar arăți mult prea tânără ca să fii ofițer de poliție!”¹

Sebastian nu zâmbi. Era ceva ciudat în expresia lui, se gândi Simon. Era blând — totul la el era calm —, dar Simon avea senzația că blândețea asta ascundea ceva ce contrazicea seninătatea exterioară.

— Îmi place mult să călătoresc, zise el, cu ochii ațintiți asupra lui Jace. Dar e bine să fii acasă, nu-i așa?

Jace încetă să se mai joace cu degetele lui Aline.

— Ce vrei să spui?

— Doar că nu e nicăieri ca în Idris, oricât ne-am face noi, nefilimii, case prin alte părți. Nu ești de acord?

— De ce mă întrebi pe mine?

Privirea lui Jace era glacială. Sebastian ridică din umeri.

— Păi, ai trăit aici pe când erai copil, nu-i așa? Și au trecut ani mulți de când n-ai mai venit. Sau am înțeles eu greșit?

— N-ai înțeles tu greșit, zise Isabelle, cu nervozitate. Lui Jace îi place să pretindă că lumea nu vorbește despre el, chiar dacă știe că despre el vorbește.

¹ În lb. română în original.

— Cu siguranță vorbește.

Deși Jace se uita feroce la el, Sebastian păru netulburat. Simon simți un soi de simpatie pe jumătate ezitantă pentru băiatul vânător de demoni cu păr negru. Rar găseai pe cineva care să nu reacționeze la ironiile lui Jace.

— În zilele astea, în Idris, toată lumea vorbește despre tine. Despre tine, despre Instrumentele mortale, despre tatăl tău, despre sora ta...

— Clarissa trebuia să vină cu tine, nu-i așa? zise Aline. Abia așteptam să o cunosc. Ce s-a întâmplat?

Deși expresia de pe fața lui Jace nu se schimbase, își retrase mâna de pe mâna lui Aline, strângând-o pumn.

— N-a vrut să părăsească New Yorkul. Mama ei e bolnavă, în spital. *Niciodată nu spune mama „noastră”, gândi Simon. Întotdeauna e mama „ei”.*

— E foarte ciudat, zise Isabelle. Eram convinsă că voia să vină.

— A vrut, zise Simon. De fapt...

Jace era în picioare; se ridicase atât de repede, că Simon nici nu-l văzuse mișcându-se.

— Dacă mă gândesc, am ceva urgent de discutat cu Simon. Între patru ochi.

Făcu semn din cap către ușa dublă din capătul îndepărtat al încăperii, în ochi lucindu-i o provocare.

— Vino, vampirule, zise el pe un ton care-i lăsă lui Simon impresia clară că un refuz s-ar fi putut sfârși cu o încăierare violentă. Hai să vorbim!

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Stranie, întunecată și sexy. Una dintre cărțile mele preferate.”

– HOLLY BLACK

„Funky și cool... una dintre cele mai reușite saga post-Buffy. Un hit!”

– CHRISTOPHER GOLDEN

NU RATAȚI PRIMELE VOLUME DIN SERIA

INSTRUMENTE MORTALE:

Drașul Oazelor și Drașul de Cenușă

Pentru a afla mai multe despre seriile
Instrumente mortale și *Dispozitive infernale*,
vizitați mortalinstruments.com și infernaldevices.com

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Imagina copertei: Cliff Nielsen
Designul copertei: Andreea Apostol

RECOMANDAT DE:
CEA MAI TARE REVISTA PENTRU FETE

COOL
Girl

FANTASY

ISBN: 978-973-102-349-6

9 789731 023496

www.ledabooks.ro
www.grupulcorint.ro